

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 112 stemmer (S, KF, V, RV, CD, KrF, FP og FD) mod 5 (VS); 14 (SF) stemte hverken for eller imod.

Fjerde næstformand Ole Vig Jensen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 68:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven.

(Fremsat 8/11 85. Første behandling 15/11 85. Betænkning 3/12 85).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg beklager meget stærkt, at det lykkedes regeringspartierne og socialdemokraterne at splitte den enhed, der hidtil har været om dansk flygtningepolitik. Jeg gør opmærksom på, at det er sket gennem separatforhandlinger mellem socialdemokratiet og regeringspartierne. Det har ikke været muligt på noget tidspunkt for andre at komme ind i disse forhandlinger. Man har ikke ønsket at holde det flertal, det var lykkedes at etablere omkring dansk flygtningepolitik, intakt.

Jeg er på dette punkt ganske enig i de udtalelser, som den tidligere formand for Dansk Flygtningehjælp, professor Gammeltoft-Hansen, er kommet med i Berlingske

Tidende, hvor han siger, at det vil være til ubodelig skade for dansk flygtningepolitik, at det på den måde er lykkedes justitsministeren og regeringspartierne og socialdemokratiet at splitte den enhed, der hidtil har været.

Der har været skrevet en del i aviserne om det, i kronikker og i store artikler. Jeg synes, at der er én artikel, man i egen interesse bør læse. Det er den kronik, som en anden tidligere formand, tilmed en tidligere socialdemokratisk minister, har skrevet i Berlingske Tidende i går.

Det er fru Lise Østergaard, der gør opmærksom på, at dette er et indgreb i retssikkerheden for asylansøgere, og det er meget betænkeligt. Hun gør opmærksom på, at man end ikke fra de to gruppers side, fra socialdemokratiets og fra regeringspartiernes side, har forsøgt at definere på en tyndig måde, hvad »åbenbart udsigtsløs« egentlig betyder.

Jeg har heroppefra gjort opmærksom på, at denne gruppe består af to uensartede grupper, hvoraf den ene er de absolut berettigede asylansøgere, nemlig de mennesker, der af hensyn til den forfølgelse, de har været udsat for i deres eget land, ikke tør åbne sig for et fremmed lands myndigheder, og derfor er – som Inge Kemp Genefke, lederen af torturhospitalet her i København, har sagt – det væsentligste og det vigtigste, når man skal behandle en ansøgning fra en asylansøger, at der er tid til at etablere et tillidsforhold, og det etablerer man ikke for denne gruppes vedkommende.

Lederen af direktoratet for udlændinge har meddelt, at man for fremtiden må forudse, at en tredjedel af samtlige ansøgere afvises. Blandt den tredjedel, der afvises, må man forudse, at man skaber tragedier, og man giver ikke tid til at få undersøgt omfanget af disse tragedier. Man giver ikke disse mennesker den chance, det ville være at få tid til at etablere et tillidsforhold, give dem mulighed for at forklare, hvad det drejer sig om ...

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det er nødvendigt med mere ro i salen.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, jeg synes, hvis jeg må fortsætte, at det ville dog tjene dette høje ting til ære, hvis man havde tid til at høre på, hvad der siges

[Bernhard Baunsgaard]

om dette. Det drejer sig om ulykkelige mennesker, der har tillid til, at Danmarks omdømme i verden er rigtigt, nemlig at man har tolerance, at man er parat til at opfylde den konvention, man har underskrevet, og det løfte, man har givet FN. Jeg synes, at det ville tjene det høje folketing til ære, hvis man havde tid til at høre efter, hvad det er, vi diskuterer i dag.

Fra forligspartiernes side har man end ikke gjort sig den ulejlighed at ville beskikke en advokat, når direktoratet skønner, at der er tale om det, man kalder »åbenbart udsigtsløse« sager, til trods for at man ikke har defineret denne gruppe ordentligt, som fru Lise Østergaard skriver.

Der er en anden ting, jeg gerne vil spørge justitsministeren om. Fru Lise Østergaard siger i sin kronik ... det er lidt svært, når medlemmer står lige nedenfor og taler meget højt, at holde sammen på det ...

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Der må nødvendigvis være mere ro i salen af hensyn til den, der fører ordet, og dem, der skal lytte.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Fru Lise Østergaard siger i sin kronik i Berlingske Tidende, at man ikke kan komme bort fra, at der ikke har været administreret på en virkelig tilbundsgående måde. Jeg vil gerne bede justitsministeren kommentere dette, og jeg vil minde justitsministeren om, hvor svært det var i sin tid at få gennemført, at man gav iranerne oplysning om betingelserne for at få asyl i Danmark, nemlig at man skal være forfulgt på grund af sin race, på grund af sin religion, på grund af sin tro eller på grund af sin sociale stilling, og at dette er den eneste chance for at blive godkendt som asylflygtning i Danmark. Jeg minder ministeren om, hvordan det trak ud i månedsvis og varede halve år, før en sådan ting kom igennem.

Jeg har andre spørgsmål at stille med udgangspunkt i Lise Østergaards kronik.

Jeg gør opmærksom på, at til trods for at fru Lise Østergaard ligesom Gammeltoft-Hansen påpeger, at man meget ofte får sager om asylansøgere i flygtningenævnet, der er så dårligt forberedt, at man først får de reelle grunde til asylansøgningen frem ved behand-

lingen i flygtningenævnet, er der blandt disse sager, der af direktoratet er betegnet som »åbenbart udsigtsløse« eller »grundløse«.

Jeg vil gerne have, at ministeren kommenterer dette. Kan man virkelig uden at komme med kommentarer lade en tidligere formand for Dansk Flygtningehjælp i et så stort blad som Berlingske Tidende påstå, at administrationen ikke har været effektiv nok? Jeg beder ministeren kommentere det grundigt heroppefra.

Torben Lund (S):

Jeg troede egentlig, at debatten drejede sig om de radikales egentlige ændringsforslag, men jeg forstår, at det er en lidt mere bred debat, der lægges op til.

Hr. Bernhard Baunsgaard er inde på i sin kronik i Politiken den 5. december i år, at man ikke kan gennemføre denne hurtigere procedure ved grænsen, fordi der skulle være en angst for politiet. Derfor er det nødvendigt at sige én gang til, at det netop ikke er politiet, der skal foretage samtalen med den pågældende asylsøger, men direktoratet for udlændinge, med den yderligere sikkerhed, der ligger i, at en juridisk repræsentant for Dansk Flygtningehjælp – det er blevet sikret, at Flygtningehjælpen får de fornødne ressourcer til det – skal tage en ekstra samtale med den pågældende ved grænsen.

Hr. Bernhard Baunsgaard giver udtryk for, at vi nu skulle gøre et indgreb i menneskeretighederne, og at vi ikke skulle leve op til forpligtelserne efter FNs flygtningkonvention. Jeg vil godt bede hr. Bernhard Baunsgaard redegøre for, hvad det er i den danske flygtningelovgivning, der betyder, at vi ikke skulle leve op til vore forpligtelser i forhold til FN. Det er helt givet sådan, at med de ændringer, vi her foretager, har vi her i landet de bedste retsgarantier for asylsøgere i forhold til alle de lande, vi kan finde på at sammenligne os med.

Vedrørende henvisningen til fru Lise Østergaards kronik skal jeg blot sige, at den var interessant at læse. Den glimrede dog i lighed med hr. Bernhard Baunsgaards optræden i denne sag ved den efter min mening fundamentale mangel, at den indeholdt en del kritiske punkter, men der var ikke ét eneste bud på, hvad man skulle gøre. Det var

[Torben Lund]

ren kritik, præcis som hr. Bernhard Baunsgaard uden noget som helst bud på, hvordan vi klarer behandlingen af flygtningesagerne.

Jeg synes også, det er interessant at iagttage her ved denne andenbehandling, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke føler anledning til at kommentere hr. Gammeltoft-Hansens seneste artikel. I denne artikel, der blev offentliggjort i Berlingske Tindende i tirsdags, skriver hr. Gammeltoft-Hansen i det afsluttende afsnit:

»Et system, hvorefter man udskiller en del af sagerne til endelig afgørelse i første instans under kontrol af Dansk Flygtningehjælp, indeholder stadig en relativt høj grad af retssikkerhed for den samlede mængde af flygtninge, der søger til Danmark. Og det indeholder i hvert fald en højere grad af retssikkerhed, end hvis man blot lader den nuværende procedure fortsætte uændret«.

Det er jeg glad for at hr. Gammeltoft-Hansen skriver, og jeg er helt sikker på, at han har ret.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg minder om, hvad det er, socialdemokratiet og regeringspartierne har foreslået for den gruppe sager, der kaldes »åbenbart udsigtsløse«, nemlig i det store og hele en tilbagevendende til administrative afgørelser. Man har lavet lidt pynt ved at indsætte en privat organisation som Dansk Flygtningehjælp som en slags kontrollant.

Jeg må måske også minde socialdemokratiets ordfører om, at da vi trådte ind i EF, var et af de få områder, hvor man fra EFs side måtte konstatere, at vi havde en urimelig lovgivning, udlændingeloven, fordi vi dér havde administrative afgørelser og ingen apelmulighed. Det er det, man nu genindfører, det må man være klar over. Så kan man naturligvis gøre, hvad man kan blive enig med sin samvittighed om.

Jeg forstår godt, at når man er i klemme, så ønsker man ikke at tage en saglig diskussion, så prøver man på at klare sig med demagogi. Det er ikke korrekt, at fru Lise Østergaard ikke i sin kronik har anvist andre fremgangsmåder. Hvorfor i alverden klandre en tidligere socialdemokratisk minister og en tidligere formand for Dansk Flygtningehjælp?

Må jeg nævne, at fru Lise Østergaard for at hjælpe de mennesker, der virkelig er flygtninge, foreslår, at man i oplagte tilfælde gennemfører en hasteprocedure og siger: vær så god, du er asylansøger, dine skriftlige oplysninger viser det, du er godkendt – færdig! Det ville være en virkelig hjælp til hurtigt at behandle disse menneskers sager. Fru Lise Østergaard peger også på, at det vil være muligt at forberede sagerne bedre i direktoratet og dermed komme frem til en bedre behandling.

Jeg forstår ikke, at man i den grad fra netop socialdemokratisk side vil nedvurdere den tidligere minister, men all right, det er naturligvis op til socialdemokratiet.

Jeg vil gerne komme med en enkelt bemærkning til, men jeg kan naturligvis, da jeg kan se, at den socialdemokratiske ordfører vil have ordet, gemme den et øjeblik.

Hvorfor dog nedvurdere fru Lise Østergaard i den grad?

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg nedvurderer bestemt ikke fru Lise Østergaard. Jeg synes bare, det er ærgerligt, at fru Lise Østergaard ikke har gjort kronikken bare nogle få linjer længere, sådan at der kunne have været peget på nogle løsninger af problemet i stedet for blot at pege på betænkelighederne i sagen.

Det er ret fantastisk at høre, at hr. Bernhard Baunsgaard skulle have patent på en saglig diskussion om flygtningespørgsmålet. Det synes jeg ikke at behandlingen af denne sag har vist ret tydeligt.

Jeg vil godt gentage mit spørgsmål: er det sådan, at hr. Bernhard Baunsgaard fastholder, at Danmark med disse nye regler for behandling af de åbenbart udsigtsløse sager skulle overtræde menneskerettighederne, at vi skulle være i strid med FN's forpligtelser, sådan som hr. Bernhard Baunsgaard har givet udtryk for det i sin kronik?

Derudover ville jeg godt sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at vi ønsker da bestemt, at de oplagt positive sager bliver behandlet meget hurtigt af direktoratet, og kan direktoratet ikke gøre det, har vi peget på med disse nye regler, at de oplagt vedbegrandede sager kan behandles i det lille nævn, og de kan om nødvendigt behandles på skriftligt grundlag.

[Torben Lund]

Det vil sige, at de kan afgøres meget hurtigt, også af ankeinstansen.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Det er naturligt helt urimeligt at stå her og sige, at man ikke har været stillet over for andre løsninger på de problemer, der er opstået. Det er blevet sagt her fra talerstolen, det er skrevet ved adskillige lejligheder, og for den sags skyld har hr. Bernhard Baunsgaard faktisk også skrevet det i kronikken i Politiken i går.

Det drejer sig f.eks. om en bedre belysning af sagerne, før de skal behandles. Det drejer sig om en bedre uddannelse af sagsbehandlere. Det drejer sig om, at en advokat kommer tidligere ind i billedet, og det drejer sig om, at man oplyser asylsøgerne på et meget tidligere tidspunkt. Det har hr. Torben Lund hørt adskillige gange. Så kan man sige: ja men det nytter ikke noget. Det nytter ikke meget, kan man i hvert tilfælde sige, men det skal sammenlignes med: hvad nytter så det, man nu er i gang med at indføre?

Vi ved, at med den hidtidige regel om åbenlyst grundløse ansøgninger har der på ca. 4 måneder været 114, der er blevet karakteriseret sådan. Det er omkring 5 pct. Det er altså dem, man i givet fald, hvis man vedtager dette lovforslag, kan forkorte sagsbehandlingen for. 5 pct. Det er få. Når det gælder om at gøre skade, er det mange nok, men det er få i forhold til gevinsterne, og det er også få i forhold til gevinsterne ved at følge nogle af de forslag, som har været fremført ved adskillige lejligheder, og som det er helt urimeligt af hr. Torben Lund at sige at hr. Bernhard Baunsgaard ikke har fremført. Han har faktisk fremført dem så sent som i går i en kronik i Politiken.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har i min kronik skrevet, at det radikale venstre, SF og VS angående den nye udlændingelov og behandlingen af asylsøgere fører en tofrontskrig. Vi skal slås med dele af fremskridtspartiet om at få overholdt menneskerettighederne og den erklæring, vi har underskrevet, FN-konventionen af 1951.

Jeg har stærkt understreget, og fru Lise Østergaard har understreget, at dette er et indgreb i asylsøgenes retssikkerhed, og det kan ikke bestrides. Det er klart, at når man foretager et indgreb i asylsøgenes retssikkerhed, bliver det vanskeligere at overholde FN-konventionen, det turde være klart for enhver.

Jeg ønsker aldeles ikke at tage patent på en saglig diskussion, men når hr. Torben Lund mener som ordfører for socialdemokratiet at kunne klare sig heroppefra med urigtige påstande om bl.a. fru Lise Østergaard, så giver han mig patent på en saglig diskussion. Jeg ønsker det ikke.

Jeg vil gerne diskutere fru Lise Østergaards forslag, og jeg vil gerne diskutere det forslag, jeg har stillet i udvalget. Jeg vil gerne diskutere de andre forslag, jeg har antydnet i min kronik, om, hvad vi kan gøre for hurtigere at komme igennem, men det ønsker hr. Torben Lund ikke. Han prøver at klare denne diskussion med urigtige påstande. Det er ikke en god udvej.

Jeg kunne på dette tidspunkt næsten have lyst til at citere, hvordan DSU betegner socialdemokratiets fremgangsmåde i denne sag. DSU har betegnet det som en »bøjen sig for en småborgerlig, racistisk indstilling«.

Jeg vil gerne diskutere også hr. Gammeltoft-Hansens kronik, men det ønsker hr. Torben Lund vel heller ikke at gøre på saglig vis.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det ville være hensigtsmæssigt, om vi snart kunne vende tilbage til ordførerrækken, men hr. Torben Lund for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg skal undlade at kommentere hr. Bernhard Baunsgaards bemærkninger om en racistisk indstilling. Det tror jeg var en fortalelse midt i kampens hede.

Jeg vil godt endnu en gang bede hr. Bernhard Baunsgaard komme op på talerstolen og fortælle, om ikke det er rigtigt, at hr. Bernhard Baunsgaard i sin kronik den 5. december i Politiken skriver, at det nu først og fremmest gælder om at overholde FN-konventionen. Deri ligger vist klart, at hr. Bern-

[Torben Lund]

hard Baunsgaard siger, at det gør det lovfor-
slag, vi behandler her, ikke. Ellers er der
ingen mening i at skrive det. Derudover skr-
iver hr. Bernhard Baunsgaard i samme kro-
nik, at det er et indgreb i de menneskelige
rettigheder.

Derfor spørger jeg endnu en gang: vil hr.
Bernhard Baunsgaard hævde, at vi med den-
ne lovgivning ikke overholder vore forplig-
telser efter FNs flygtningekonvention, og vil
hr. Bernhard Baunsgaard hævde, at vi med
denne lovgivning er i strid med menneskeret-
tighederne?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Bestræbelserne for folketinget – det vil jeg
meget gerne gentage – bør være, at vi, så
godt det overhovedet er menneskeligt muligt,
overholder FN-konventionen. Det vil jeg ger-
ne stå helt og fuldt ved.

Det har vist sig, at administrationen, som
fru Lise Østergaard angriber så voldsomt i
sin kronik i Berlingske Tidende den 5. de-
cember, ikke forbereder disse »åbenbart ud-
sigtsløse« eller »grundløse« sager på en så-
dan måde, at der ikke i flygtningenævnet
opdages virkelige asylsøgere, folk, som er
blevet tortureret. Det er klart, at når vi har
den erfaring her i Danmark, så svækker vi
vor overholdelse af FN-konventionen.

Det var vist tilstrækkeligt svar til hr. Tor-
ben Lund.

Derefter vil jeg gerne komme til det: er
det en menneskeretlighed, at man behandles
af noget, der ikke er administration, af em-
bedsmænd, hvor det er ganske klart, at em-
bedsmændene naturligvis må følge deres po-
litiske chef, i dette tilfælde justitsministeren?
Det er efter min mening et indgreb i menne-
skeretighederne, at man ikke kan få sin sag
behandlet af andet end embedsmænd, fordi
det er administrative afgørelser.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det bliver en sidste kort bemærkning til
hr. Torben Lund, og så fortsætter vi ordfø-
rerrækken.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg forstår hr. Bernhard Baunsgaard så-
dan, at et stort flertal her i folketinget med
justitsministeren i spidsen i dag og i den
kommende uge overtræder menneskerettig-
hedskonventionen.

Derudover vil jeg gerne spørge hr. Bern-
hard Baunsgaard, hvilken artikel eller hvilke
artikler i FN-konventionen om flygtninge
Danmark overtræder ved at gennemføre den-
ne lovgivning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal henvise til, at der bliver en anden
omgang. Hr. Hagen Hagensen.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg tror, det for mit vedkommende vil væ-
re »åbenbart udsigtsløst« at nå til overens-
stemmelse med hr. Bernhard Baunsgaard om
disse forhold.

Jeg skal blot meddele, at vi efter nøje
overvejelse er gået ind for at ændre udlæn-
dingeloven, således som vi har haft debat om
det, da vi behandlede den forleden dag ved
første behandling. Jeg kan henvise til den
begrundelse, der yderligere er givet i betæn-
kningen, og til de svar, der er optrykt i forbin-
delse hermed. Ud over det finder jeg ingen
anledning til at deltage i yderligere debat om
disse forhold.

Lenger (VS):

Som det også fremgår af betænkningen,
har vi i nogle måneder haft en særlig proce-
dure for personer, hvis sager direktoratet for
udlændinge har fundet »åbenbart grundlø-
se«. Det vil sige, at vi har erfaringer med det,
der nu skal ske. Der har på ca. 4 måneder
været 114 ansøgninger, der er blevet karakte-
riseret på den måde, og som er endt hos
flygtningenævnet. Af disse er der 16, der er
blevet omgjort af flygtningenævnet.

16 ud af 114 kan synes ganske få, men det
er i virkeligheden rigtig mange, for med dette
lovforslag ville disse 16 sager formentlig al-
drig være nået frem til flygtningenævnet. De
16 ville være blevet sendt hjem i løbet af få
dage, medmindre Dansk Flygtningehjælp
havde opfanget dem, og det vil Dansk Flygt-
ningehjælp aldrig kunne. Flygtningehjælpen
påtager sig derfor et utrolig tungt ansvar i
den fremtidige procedure ved at forpligte sig
ud over sine evner.

[Lenger]

Med andre ord ville der, hvis lovforslaget havde været gældende, have været 16 asylansøgere, som opfyldte betingelserne for at få flygtningestatus, men som var blevet sendt hjem, og det er i en periode på kun 4 måneder. Det er mange, og det viser noget om alvoren af de ændringer, som et flertal står bag.

I den forbindelse synes jeg det er værd at hæfte sig ved et andet af de svar, justitsministeren har givet retsudvalget, og som er optrykt som bilag til betænkningen. Ministeren siger, at der skal oprettes et særligt registreringscenter med, som han udtrykker det, »et passende stort antal sengepladser«. Nu kan man spørge, hvad der er »et passende stort antal sengepladser«, men med 114, der på 4 måneder karakteriseres som »åbenbart grundløse«, og med en gennemsnitlig opholdstid på en uge vil der gennemsnitlig være 7 senge, der er belagt.

Når ministeren taler ikke blot om et passende antal, men om »et passende stort antal«, tyder meget på, at det oven i købet er ministerens og dermed direktoratets hensigt at øge anvendelsen af betegnelsen »åbenbart grundløs«, hvis lovforslaget vedtages, og dermed indebærer det yderligere alvorlige konsekvenser for dem, der bliver dømt som »åbenbart grundløse«.

På den baggrund opfatter vi ikke ændringsforslaget fra SF og de radikale som noget særlig epokegørende. Det er blot et spørgsmål om anstændighed. Udgangspunktet er alene, at ansøgerne i de 16 ud af de hidtidige 114 sager, der har været forelagt flygtningenævnet, og som har fået ændret afgørelsen, i de fleste tilfælde har lagt nye oplysninger på bordet efter samtale med en advokat. End ikke denne chance vil de få, hvis ændringsforslaget fra hr. Bernhard Baunsgaard og fra fru Ebba Strange forkastes. End ikke dette figenblad vil man forsyne sig selv med. Garantien for, at der bliver truffet forkerte afgørelser, vil fuldt ud være til stede, hvis forslaget forkastes.

Vi forestiller os ikke, at vi kan opnå en procedure, som giver 100 pct. sikkerhed i afgørelserne på asylansøgningen. Men vi forestiller os i hvert fald, at vi kan komme langt, langt over 90 pct., hvis sagerne behandles ordentligt i direktoratet, hvis asylansøgeren får mulighed for at opnå den følelse af tillid, der skal til, for at han vil fortælle

om sine oplevelser, før han flygtede fra sit hjemland, f.eks. ved at han får en sagfører. Jeg tør godt sige, at sikkerheden ikke vil komme op på 90 pct., hvis lovforslaget gennemføres, og da i særdeleshed ikke, hvis det gennemføres uden ændringsforslaget fra hr. Bernhard Baunsgaard og fru Ebba Strange. De hidtidige sager, der har været kaldt »åbenbart grundløse«, viser dette. Vi har jo, som det er sagt, mange gange også været ude for sager, der indledningsvis har været karakteriseret som åbenbart grundløse, og som derefter er endt med ikke blot at blive omstødt i flygtningenævnet, men så sandelig blive omstødt sådan, at asylansøgeren har fået konventionsstatus.

Jeg synes også, der er en enkelt bemærkning fra regeringens og socialdemokratiets betænkningssbidrag, der er værd at trække frem. De skriver, at det vil blive markeret over for asylansøgeren, at direktoratet for udlændinge og Dansk Flygtningehjælp er to uafhængige instanser. Om det er korrekt, kan vi diskutere, men jeg går ud fra, at meningen er, at de er uafhængige af hinanden. Og det er da smukt, men hvad kan asylansøgeren bruge det til? Begge instanser er uden mulighed, uanset hvor god vilje de end måtte have, for at tilvejebringe et tilstrækkelig sikkert beslutningsgrundlag. Hvad kan asylansøgeren så bruge det til, at det markeres over for ham, at de er uafhængige eller uafhængige af hinanden? Ingenting. Asylansøgeren kan være bedøvende ligeglad med, om de er uafhængige eller ej.

Nej, sandheden er, at dette kunstgreb markerer over for offentligheden, omverdenen, og formentlig også samvittigheden, at de er uafhængige, og det ser smukkere ud; men det er også alt. Hvis der var sandhed i den formulering, så var sandheden i givet fald den, at Dansk Flygtningehjælp nu overtager flygtningenævnets rolle, men vel at mærke uden så godt et beslutningsgrundlag som flygtningenævnet og formelt set kun med rådgivende status.

Jeg synes, der er et par bemærkninger fra fru Lise Østergaards kronik i Berlingske Tidende, som det også er værd at lægge mærke til, og som jeg godt vil fremhæve. Hun skriver bl.a.: »... ligegyldigt hvor grundigt man læser lovforslaget og dets bemærkninger, så er det ikke muligt at finde frem til nogen definition af, hvad det er, der gør en sag

[Lenger]

»åbenbart grundløs«. « Og et andet sted skriver hun: »Det er indlysende nødvendigt at begrænse de lange ventetider, og det er forståeligt, at man tænker på en forkortet sagsbehandling af »oplagte tilfælde«. Men da bør man – om ikke for andet, så for redelighedens skyld – kunne angive, hvad der gør en sag »oplagt«. « Og et tredje sted: ». . . det er vanskeligt at frigøre sig fra en fornemmelse af, at administrationen af den gældende lov ikke har været helhjertet. « Jeg synes, det er tre væsentlige sider af debatten, som fru Lise Østergaard her har fat på.

Anvendelsen af det uklare begreb »åbenbart grundløs« og mistanken om, at systemets sammenbrud ikke er udelukkende tilfældigt – en mistanke, som vi også har haft, og som jeg gav udtryk for ved førstebehandlingen – det er noget, der står centralt i denne debat.

Men den væsentligste passus i fru Lise Østergaards kronik er dog afslutningen. Det er dér, hvor fru Lise Østergaard skriver: »Men uanset iscenesættelsen har jeg svært ved at se, hvorledes Dansk Flygtningehjælp kan trække grænsen mellem det ideelt humanitære og det officielt pragmatiske på en sådan måde, at det kan forstås af en flygtning fra et land med totalitært styre. « Det er jo det helt centrale i fru Lise Østergaards kronik.

Faktisk er der på nuværende tidspunkt kun en eneste ting, der kan hindre vedtagelsen af dette lovforslag, og det er, at Dansk Flygtningehjælp lever op til sit ry og ikke mindst sit navn og siger nej til at medvirke i processen, til at medvirke i denne vilkårlige procedure fremfor at deltage i en procedure, der utvivlsomt vil være med til at mindske den brede og utvivlsomme respekt, som altid har stået om Dansk Flygtningehjælp både i befolkningen og hos flygtningene, og det er trods alt flygtningene, som flygtningehjælpen fortsat skal arbejde iblandt.

Det kan blive helt uoverskueligt, at Dansk Flygtningehjælp på denne måde går ind og påtager sig et ansvar for en tvivlsom administration af flygtningereglerne i Danmark. Det kan få helt uoverskuelige konsekvenser for Dansk Flygtningehjælps fremtid. Derfor håber jeg inderligt – og det er den eneste mulighed formentlig for at få standset dette lovforslag – at Dansk Flygtningehjælp står af,

før dette lovforslag bliver en realitet, ikke mindst for flygtningenes skyld.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det er nødvendigt med mere ro i salen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne bede ministeren kommentere én ting til. Ud over Lise Østergaards artikel vil jeg gerne spørge, om ministeren ikke kan bekræfte, at det gennem appelmuligheden, gennem flygtningenævnet, er lykkedes at opfangne en række mennesker, der i første omgang, da de kom og søgte asyl, ikke turde fortælle den virkelige grund til, at de søgte asyl. Hvis ministeren kan bekræfte det, hvad han naturligvis må gøre, medmindre han vil bestride de oplysninger, der er givet til udvalget, så stiller vi os selv i den situation, at vi her i Danmark har erfaret, at vores administration – jeg skal ikke udtale mig om administrationen i andre lande – i hvert fald hidtil ikke har været dygtig nok til at opfangne de virkelige flygtninge gennem den afhøring, der finder sted ved politiets hjælp.

Derfor er det hyklerisk, hvis man ikke fra flertallets side i denne sal vil erkende, at man, til trods for at man ved dette, svækker mulighederne for at overholde FN-konventionen. Man ved, at dansk administration ikke kan opfangne det tilstrækkelige antal. Man ved, at ved appelmuligheden opfanges der en del virkelige flygtninge; jeg tror, det er 25 pct. af de appelsager, der kommer. Man ved det, og alligevel er man parat til at sige: skidt med det, skidt med det, lad os ofre de mennesker, for at det hele kan gå hurtigt!

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg finder det først og fremmest naturligt at sige tak til det flertal, der indstiller dette fornuftige lovforslag til vedtagelse. Jeg vil også sige tak til hele udvalget, fordi man har gjort et hurtigt arbejde. Jeg tror, det har stor betydning, at vi får gennemført denne ændrede lovgivning, sådan at vi administrativt kan medvirke til, at asylansøgerne får kortere tid, hvor de skal leve i usikkerhed, får større mulighed for at få en hurtig afgørelse.

Jeg har jo også lagt mærke til i den debat, der har fundet sted, at de allerfleste mener, at det er uheldigt, hvis et menneske skal gå

[Justitsministeren]

og vente så længe på afgørelserne, som den nuværende ordning nødvendigvis må indebære. Der er jo ingen, der på noget punkt har kunnet påvise, at den tid, det tager med hensyn til appel til flygtningenævnet, kan nedsættes, hvis man bevarer den nuværende lovgivning. Derfor synes jeg, det er glædeligt, at folketingets store flertal har indset dette og er parat til at gennemføre en lovgivning.

Må jeg dernæst sige, at jeg svarer meget gerne på bemærkninger, der fremsættes af partiernes ordførere og medlemmerne af folketinget på baggrund af deres egne undersøgelser og egne vurderinger. Jeg har altid haft mindre lyst til at stå og diskutere tilfældige avisartikler. Jeg kan egentlig ikke rigtig forstå, at man skal hente de forskellige dagbladsartikler eller udtalelser i radio og fjernsyn herind og lade dem være den direkte anledning til debatter. Jeg mener, at folketingsmedlemmerne selv kan rejse spørgsmålene.

Men nu er jeg jo blevet stillet et direkte spørgsmål vedrørende en kronik i Berlingske Tidende, skrevet af tidligere minister, fru Lise Østergaard. Hr. Bernhard Baunsgaard henviste til den, og jeg forstod i og for sig, at hr. Bernhard Baunsgaard var overrasket over indholdet af fru Lise Østergaards kronik. Det er jeg også. Jeg er overrasket og skuffet over, at fru Lise Østergaard, som jeg har kendt som minister – og jeg har respekteret hendes og hendes embedsmænds arbejde i den periode, hvor hun var minister – falder for dette bare at rette et ganske uberettiget angreb på nogle af statens embedsmænd. Jeg er også lidt forundret over, at hr. Bernhard Baunsgaard igen tager det op, som han gjorde ved første behandling. Mit indtryk af hr. Bernhard Baunsgaards stilling til embedsmændene og forsvar for embedsmændene har altid været et ganske andet end det, jeg synes hr. Bernhard Baunsgaard giver udtryk for ved denne debat.

Jeg har også selv ment, også i de tider, hvor jeg var i opposition, at det ikke er rimeligt at fremføre kraftige angreb på embedsmænd for noget af det, de i deres loyale arbejde i forhold til regering og folketing har foretaget. Der er intet rimeligt i det angreb, fru Lise Østergaard har rettet mod direktoratet. Direktoratet har fulgt en lovgivning, og jeg kan henvise til de bemærkninger, jeg har gjort i et tidligere svar under en tidligere de-

bat til fru Alice Faber og ved førstebehandlingen af denne sag til hr. Bernhard Baunsgaard.

Der er vel ingen administrationsgren, hvis embedsmænd har haft så vanskelige vilkår som direktoratet for udlændinge. Jeg henviser til den begrundelse, jeg tidligere har givet for dette, og der er intet i retning af, at direktoratets embedsmænd ikke helt igennem har fulgt loven og lovens ånd.

Hr. Bernhard Baunsgaard stillede mig det spørgsmål yderligere, om jeg ikke mente, at der var ændringer, der var foretaget af flygtningenævnet i forhold til en afvisning fra direktoratet, der skyldtes, at de pågældende asylansøgere ikke havde turdet give fuld besked, da de var til afhøring hos direktoratet. Det kan jeg intet vide om. Hvad motiverne er hos den enkelte, skjuler sig jo fuldstændig. Det er da muligt, at der er nogle af dem, der ikke har turdet udtale sig om det ene og det andet, men der har da også været sager, hvor de pågældende har foretrukket på et senere tidspunkt at komme frem med deres oplysninger – så meget som det nu engang kan fremkomme – efter de afgørelser, der er truffet af nævnene. Man kan ikke på forhånd udtale sig om, hvorvidt der er det ene eller det andet motiv, og i det hele taget tror jeg, vi skal være meget tilbageholdende med at begynde at træffe afgørelse om, hvilke motiver de forskellige mennesker har.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ministeren forsøger jo at snakke udenom i denne sag og svarer ikke på det, jeg spørger om. Ministeren klandrer – ligesom den socialdemokratiske ordfører – fru Lise Østergaard og vil ikke gå ind på det, fru Lise Østergaard påpeger. Jeg tror, ministeren brugte udtrykket, at han agtede ikke at kommentere tilfældige avisartikler, herunder altså fru Lise Østergaards. Jeg synes, det er hårde ord fra en justitsminister at kalde den tidligere minister og tidligere formand for Dansk Flygtningehjælps artikel for tilfældig.

Så fortsatte ministeren: jeg er overrasket, jeg er skuffet over et så uberettiget angreb. Ja men ministeren kommer jo ikke ind på en eneste af de ting, som fru Lise Østergaard påpeger. Og for at det nu ikke bare skal være fru Lise Østergaard, så må jeg sige, at det samme gælder professor Gammeltoft-Han-

[Bernhard Baunsgaard]

sen, der har skrevet en bog, der hedder »Flygtningeret«, en professor, der har beskæftiget sig overordentlig meget med denne sag, også fordi han er tidligere formand for Dansk Flygtningshjælp og er medlem af flygtningenævnet. Både fru Lise Østergaard og hr. Gammeltoft-Hansen påpeger, at i adskillige tilfælde kommer sagerne til flygtningenævnet, altså til appellinstansen, uden at være tilstrækkelig godt forberedte.

Jeg kan oven i købet citere fra den afhandling, som hr. Gammeltoft-Hansen har skrevet, hvor han ikke alene bruger udtrykket »i adskillige tilfælde«, nej, han bruger udtrykket »i mangfoldige tilfælde af de appelsager, vi får, er det for dårligt forberedt.«

Jeg har ikke dermed angrebet embedsmændene, forstået på den måde at jeg har sagt, at de har gjort det dårligere, end de kunne. Men jeg tror også, ministeren har antydnet et sted, at disse embedsmænd har fået et område, som er nyt for dem, og at det derfor i denne fase i hvert fald har været vanskeligt for dem at finde frem til, hvad der skal ske med sådanne sager.

Men det, jeg gør, hr. minister, her fra denne talerstol, er bestemt ikke at angribe embedsmændene. Jeg har skrevet i min kronik, at danske embedsmænd er karakteriseret ved en yderst loyal opfyldelse af deres chefs ønsker, og det er det, min bebrejdelse er rettet mod. Det er justitsministeren, jeg bebrejder, og det er jo justitsministeren og ikke embedsmændene, fru Lise Østergaard til syvende og sidst angriber.

For hvordan er indstillingen hos justitsministeren? Har den ikke hele tiden været, at den lov, vi vedtog i 1983, er en lov, der er for god? Ikke for god på grund af de betingelser, vi stiller op, for dér er vi ikke gået ud over det, vi har haft siden 1951, men for god, fordi vi sikrer retssikkerheden for asylansøgere. Er det ikke det, der ligger bagved, og har embedsmændene ikke forstået, at justitsministeren ønsker, der ikke skal komme så mange igennem?

Lenger (VS):

Jeg bed mærke i, at ministeren sagde, at han svarer meget gerne på, hvad folketingsmedlemmer siger fra talerstolen, og kommenterer meget gerne de vurderinger, som folketingets medlemmer har, hvorimod han ikke

er så begejstret for at kommentere artikler, som udenforstående skriver i avisen; hvorefter ministeren brugte stort set hele sin taletid på at kommentere fru Lise Østergaards kronik i Berlingske Tidende. Det synes jeg er noget skuffende.

Jeg kunne godt have tænkt mig at få ministerens vurdering af, hvor stor risikoen egentlig er for at træffe forkerte afgørelser ved de lovændringer, som formentlig nu bliver gennemført.

Jeg sagde bl.a. i mit indlæg, at der havde været 114 sager til behandling i flygtningenævnet, hvor der var givet afslag i direktoratet med begrundelsen »åbenbart grundløs«, og hvoraf de 16 havde fået ændret afgørelsen til flygtningestatus. Det synes jeg egentlig ville være interessant at få en vurdering af fra ministerens side; det er jo oplysninger, som han selv har givet til folketingets retsudvalg. I sin kronik forleden dag gjorde hr. Gammeltoft-Hansen meget ud af, at man aldrig kan opnå en procedure, der er fuldkommen, og aldrig kan opnå 100 pct. korrekte afgørelser. Han talte om, at vi altid måtte leve med en risiko for nogle få procents forkerte afgørelser. Men her er der altså tale om en fejlmargen på 15 pct., og det er betydelig mere. Det siger noget om, hvordan begrebet »åbenbart grundløs« virker, og som nu ikke bare skal have den konsekvens, at man får en lidt anderledes sagsbehandling, nej, man skal direkte unddrages en appelmulighed. Nu er det virkelig alvor at blive dømt til at være »åbenbart grundløs«. Det havde jeg egentlig forventet at få en kommentar til af ministeren; ikke mindst fordi det er hans egne tal, men også fordi det jo ikke er oplysninger, som bare har stået i en eller anden avis, skrevet af en eller anden, som ministeren er skuffet over.

Så er der en anden ting, jeg har bemærket ved debatten her, og det er, at de ordførere, der står bag lovforslaget, altså hr. Torben Lund og hr. Hagen Hagensen og også justitsministeren, overhovedet ikke har kommenteret det ændringsforslag, som er stillet af SF og det radikale venstre. Det synes jeg faktisk ville være meget rart at få en kommentar til, så vi kunne høre, hvad der egentlig er argumenterne imod, at der bliver beskikket en advokat til den person, der står i fare for at blive »åbenbart grundløs« som asylansøger, før den pågældende skal have en samtale

[Lenger]

med Dansk Flygtningehjælp, ikke mindst på baggrund af, at vi ved, at i de sager, hvor afgørelserne er blevet ændret f.eks. i flygtningævnet, skyldes det som oftest, at der er kommet nye oplysninger frem, og at disse oplysninger oftest er kommet frem efter samtale med en advokat. Jeg synes egentlig, det havde været rimeligt, om det flertal, som uden tvivl om et øjeblik vil stemme ændringsforslaget ned, faktisk også begrundede, hvorfor de vil gøre det. Jeg synes i særdeleshed, det ville være rimeligt, om hr. Torben Lund begrundede, hvorfor han vil stemme imod det ændringsforslag, som er stillet af SF og det radikale venstre, om hr. Torben Lund kom herop og forklarede, hvorfor han om lidt vil bevæge sin finger hen til den samme knap på afstemningsapparatet som hr. Dohrmann og hr. Poulsgaard og fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes, det har været en uinteressant debat og diskussion vedrørende to styk forhenværende, som åbenbart har fået stor betydning, i hvert fald i hr. Bernhard Baunsgaards bevidsthed.

Som det fremgår af SFs bemærkninger i betænkningen, drejer denne debat sig jo om 114 sager, der er blevet afgjort efter bestemmelsen om åbenbart grundløse ansøgninger. Jeg kan måske nok være enig i, at lovgivning på denne baggrund er urimelig, men som jeg nævnte ved førstebehandlingen, så er dette her også kun en milliontedel af en ganske lille justering og har ikke spor med en stramning at gøre. Men den milliontedel er jo skridtet i den retning, som fremskridtspartiet ønsker. Vi ved, at al begyndelse er svær, og jeg har da også kunnet mærke på debatten heroppe, i særdeleshed når jeg skal hentyde til hr. Lengers sidste bemærkning, hvor svært det må være at rette sig efter, hvad fremskridtspartiet har påpeget.

Men når man siger, at al begyndelse er svær, ved vi det jo af erfaring. Vi kan så se frem til, at det vil fortsætte, og vi deltager selvfølgelig i debatten igen, når folketinget skal til at kigge på udlændingeloven endnu en gang, for det er helt klart, at det vil ske, selv om der nok er mange herinde, der ikke åbent i hvert fald vil indrømme det i dag.

Når nu ministeren så gerne vil svare på spørgsmål heroppefra, så vil jeg godt spørge ministeren, om han kan fortælle, om dette lovforslag vil betyde merudgifter, og i bekræftende fald hvor store merudgifter. Jeg har stillet ministeren spørgsmålet skriftligt for en uges tid siden, eller jeg tror, det er 14 dage siden, og har endnu ikke fået svar, men det kan jeg måske så få her fra folketingets talerstol.

Leif Hermann (SF):

Da vores ordfører, fru Ebba Strange, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige et par ord om socialistisk folkepartis holdning til dette lovforslag.

Det er jo ikke nogen overraskelse for nogen i denne sal, at vi finder, at lovforslaget i sin hensigt er en uanstændighed, og forslaget er i kraft af den måde, det er opstået på, i sin form så at sige, også en uanstændighed. Det vil sige, at vi selvfølgelig ved tredjebehandlingen stemmer imod.

Hr. Lenger har stillet et spørgsmål til justitsministeren, som ministeren endnu ikke har ment det var rimeligt at svare på, nemlig spørgsmålet: hvad er egentlig argumenterne imod det ændringsforslag, som socialistisk folkeparti og det radikale venstre har stillet? Der er ét argument, set fra forslagsstillernes side, og det er, at der består en risiko for, hvis man får denne advokatbeskikkelse, at der kommer flere mennesker ind i landet, end det er lovforslagets hensigt.

Meningen med dette lovforslag slap jo ud – undskyld, hr. justitsminister – i en tilfældig avisartikel, hvor direktøren for udlændingedirektoratet fortalte, at meningen selvfølgelig var at nedbringe antallet af mennesker, der kom ind i dette land som flygtninge, med en tredjedel. Det er meningen, og der er ingen anden. Så kunne man dog i det mindste sige, at det er det, der er hensigten, i stedet for at svøbe tingene ind i alle mulige mere eller mindre tågede betragtninger over retssikkerhed og manglende retssikkerhed, og hvad ved jeg.

Det, der er ved at ske nu, er, hvis vi bruger argumentet i andre sammenhænge, at Danmark nok stadig væk på en eller anden led har en udlændingelov, der er bedre end andre landes. Af en eller anden ejendommelig grund kan socialdemokratiet acceptere

[Leif Hermann]

den argumentation, når det drejer sig om en forringelse af udlændingeloven. Man kan ikke acceptere det, når det drejer sig om arbejdsløshedsforsikringen. Når statsministeren står og siger fra talerstolen, at Danmark har stadig væk, selv om vi forringer arbejdsløshedsforsikringsloven, den bedste arbejdsløshedsforsikring, så farer socialdemokratiet op og klager og siger, at det går ikke, det kan man ikke anskue på den facon. Men det går åbenbart, når det drejer sig om fremmede mennesker i nød. Det er en uanstændighed.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

I disse sager slår fantasien jo ikke altid til. Jeg vil dog gerne bede den socialdemokratiske ordfører kommentere SF-bemærkningen om, hvorfor man ikke vil stemme for, at der skal være en advokatbeskikkelse, efter at direktoratet har skønnet, at dette er en åbenbart udsigtsløs sag, men før Dansk Flygtningehjælp skal have samtalen med asylansøgeren. Er det virkelig noget, der er indgået i socialdemokratiets overvejelser, at man gennem denne tidlige advokatbeskikkelse vil opfange virkelige flygtninge, og derfor ønsker man det ikke?

Måtte jeg ikke bede justitsministeren om at kommentere en tilfældig avisartikel skrevet af professor Gammeltoft-Hansen, den tidligere formand for Dansk Flygtningehjælp, hvor han siger, at den lange ventetid i sig selv er et angreb på retssikkerheden. Er det en opfattelse, som justitsministeren deler, og er det et led i begrundelsen for, at man går ind for ændringen her?

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Med hr. Bernhard Baunsgaards talelyst er det jo ikke nemt at få en afslutning på denne debat. Men jeg vil da godt på hr. Bernhard Baunsgaards direkte spørgsmål sige, at det, det drejer sig om, jo er de åbenbart udsigtsløse sager, hvor direktoratet først skal tage en samtale med den pågældende asylansøger. Hvis direktoratet mener, at sagen fortsat er åbenbart grundløs og vedkommende bør afvises som åbenbart grundløs, så bliver vedkommende henvist til en samtale med en juridisk repræsentant for Dansk Flygtninge-

hjælp, der så skal være med til at vurdere og til at vejlede direktoratet om, hvorvidt den indstilling, direktoratet har taget, nu er fornuftig.

Vi føler os fuldt dækket ind med dette, hr. Bernhard Baunsgaard, og vi kan ikke stemme for det radikale ændringsforslag, som kun har et eneste formål, nemlig at obstruere den ændring, vi vil lave i reglerne for at fremme sagsbehandlingen i udlændingesagerne. Det har ikke spor andre formål.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Nu fik vi så lovforslaget læst op af hr. Torben Lund, og det vil jeg da gerne sige tak for. Men vi fik ikke rigtig nogen argumenter for, hvorfor socialdemokratiet vil stemme imod det ændringsforslag, som socialistisk folkeparti og det radikale venstre har stillet. Gør det overhovedet ikke indtryk på socialdemokratiet, at i de tilfælde, hvor flygtninge-nævnet har ændret afgørelser hidtil, også i sager, der har været karakteriseret som åbenbart grundløse, er det i langt de fleste tilfælde sket efter samtale med en advokat? Og gør det overhovedet ikke indtryk på socialdemokratiet, at der har vist sig at være en relativt stor procentdel af sager, der oprindeligt har været karakteriseret som åbenbart grundløse, som senere er endt med flygtningestatus i flygtninge-nævnet – mennesker, der altså opfyldte betingelserne for at få flygtningestatus, og mennesker, som, hvis dette lovforslag vedtages, vil blive sparket ud af landet med det samme, uden at de får denne ekstra chance for eventuelt gennem en samtale med en advokat at gøre deres opfattelse gældende. Det har faktisk vist sig, at samtale med en advokat er den enkeltforanstaltning, der har haft den største virkning, når det gælder om at tilvejebringe oplysninger om flygtningen, som ellers ikke er kommet frem i første omgang.

Jeg ved ikke, om hr. Torben Lunds placering fjernt fra ordførerbordet nu betyder, at han endegyldigt har opgivet debatten, men jeg håber endnu en gang, at det kan lykkes at få en forklaring på, hvorfor socialdemokratiet vil stemme imod dette ændringsforslag, og ikke bare en oplæsning af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg må atter konstatere, at socialdemokratiet ønsker at føre denne debat på et absolut lavt niveau. Man vil end ikke overveje, om det kunne være hensynet til den gruppe blandt de – ikke særlig tydeligt og godt definerede – åbenbart udsigtsløse, hensynet til disse mennesker, der er virkelig torturerede og forfulgte i deres eget land. End ikke dette vil hr. Torben Lund anerkende som bevæggrund for ikke at stemme for mit ændringsforslag.

Jeg beklager stærkt, at man ikke vil gå ind i en saglig diskussion, og da det ikke er lykkedes for mig at få kommentarer her i salen, hvad jeg havde håbet, fra justitsministeren til disse tilfældige avisartikler, skrevet af de tidligere formænd for Dansk Flygtningehjælp, og da man ikke fra justitsministerens side har ønsket at kommentere fru Lise Østergaards bemærkning i kronikken om, hvor farligt dette er for Dansk Flygtningehjælp, så må jeg bede om, at sagen sendes tilbage til udvalget til fortsat behandling, hvor jeg efter dette må bede om skriftlige svar på en række spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Hr. Torben Lund gav sig i kast med at afvise ændringsforslaget ud fra den betragtning, at han kendte baggrunden for ændringsforslaget, nemlig at det jo bare skulle være at skabe en obstruktion, at sinke sagsbehandlingen. Jeg synes, at det er en meget interessant betragtning fra en advokat. Nu er det formentlig ikke hr. Torben Lunds profession, der har fået ham til at sidde i dette ting, men at en advokat kan mene, at en advokatbeskikkelse i en situation, hvor der er personer, der er i nød, er noget, man nødvendigvis må sige nej til, fordi det kan sinke forretningernes førelse, det kan jo sinke sagen gang, det synes jeg er et interessant synspunkt. Jeg håber sandelig, at det ikke er et synspunkt, som generelt gør sig gældende for hr. Torben Lund i retspolitiske spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget

forkastedes, idet 28 stemte for, 98 imod.

§§ 1–3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 38:

Forslag til lov om ændring af lov om et finansieringsinstitut for landbrug m.v.

(Fremsat 16/10 85. Første behandling 23/10 85. Betænkning 4/12 85).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 55: